

RAMONA LEE SOO-JUN

**100 DE SCRISORI
PÂNĂ MÂINE**

- EDIȚIA MU-KU -

*Nu spune niciodată cuiva să plece din viața ta.
Ar putea într-adevăr să dispară!*

– Tată, tată, mai spune-ne o poveste! s-a auzit atunci
subit o voce de copil, venind ca un ecou plin de curiozi-
tate de la mare depărtare.

Trecând prin plapuma pufoasă a norilor albi, o lume
strălucitoare și uimitoare s-a dezvăluit în spatele aces-
tora. Ajungând în noul departament, însă coborând
scările spre imensa și unica bibliotecă, trecând pe lângă
globul de sticlă care aparent prevestea viitorul, dar care
mai mult ca sigur era doar de formă, pentru a nu uita
totuși din ce raion se făcea parte, rafturile bibliotecii
erau de fapt cele semnificative. De menționat și de ți-
nut minte: fiecare carte se putea diferenția prin culoarea
unică a copertii, și în mod deosebit, după titlu, și anul
apariției; sau anul nenorocirii, anul blestemat, anul în
care ghinionul mi s-a arătat, anul cel afurisit în care in-
dividul mi-a spus că am murit, ei da... desigur, anul în
care am făcut tot posibilul să supraviețuiesc, sau ulti-
mele zile ale vieții mele, după cum mai dorește Mu-Ku
uneori să citeze. Fiecare carte, se deschidea o singură
dată, atunci când era scrisă, urmând să rămână pentru
veșnicie în nemuritoarea arhivă a lumii duhurilor su-
fletelor, căci fiecare poveste era până la urmă problema
de viață și de moarte a unui biet suflet pământean care
dădea socoteală în fața morții. Un subiect nu prea plă-
cut, care sinceri să fim acum, nimănui nu i-ar plăcea să
fie dezvăluit în mod public; precum o gazetă de proas-
tă calitate, o revistă mercantilă de bârfă, un articol de
scandal, o știre denigrantă, o glumă, un banc, un mișto
la adresa personală, sau un incident pe care n-ai vrea în
mod expres să-l afle prea multe persoane, pentru a te
arăta apoi cu degetul, dând motiv de hlizeală la fiecare
colț, până când nu vei mai putea îndura, dorindu-ți să

faci orice altceva, dar să scapi de rușinea care avea să te urmărească întreaga viață. Ei, de aceea departamentul bibliotecii își putea da parafa încrederii, a înțelegerii și a serviciilor de calitate și discreție maximă, semnată expres și în mod irevocabil de Mu-Ku, Marele Mu-Ku, duhul sufletelor.

– Tată, tată, încă o poveste! s-a auzit din nou vocea jucăușă, însă acum de mult mai aproape.

– Tripleții mei, faceți liniște până caută tata o poveste bună!

– Dar ce ne citești astăzi?

Suflând praful de pe masa din fața rafturilor, Mu-Ku a ieșit din spatele bibliotecii cu o carte imensă și consistentă, tipar de ultimă oră, dactilografiată și semnată de mâna Mu-Ku, ediție limitată, și unică de fapt, ca, mă rog, fiecare carte în parte. Micuții tripleți au început să aplaude entuziasmați.

– Azi citim împreună una din cele mai noi! zise Mu-Ku după o scurtă pauză, privind un moment cu melancolie la coperta neagră, ștanțată cu foiță magică de speranță.

Tripleții Muk, Mu-Kuli și Muk-Muk au aclamat din nou, mișcând din micuțele mânuțe. Nerăbdători, s-au cocoțat în grabă pe măruntele scăunele, ciulind deja urechile.

– Ah, ticăloșii...! a șoptit atunci Mu-Ku pierdut în gândurile sale, atingând coperta cu palma dreaptă, înainte de a deschide cartea.

– Ah, ticăloșii...! și-a imitat Mu-Kuli tatăl cu zâmbetul pe buze, împreunând cuminte ambele palme în față.

Mu-Ku a ridicat imediat revoltat capul, examinându-i pe toți cei trei cu mare atenție.

– Care din voi trei tocmai a spus asta?!

Toți cei trei i-au zâmbit angelic.

– Muk, Mu-Kuli și Muk-Muk, nu vreau să mai aud că vorbiți urât!

Cei trei au aprobat, mai mult ca scuză pentru a-și îndrepta apoi cu toții atenția spre povestea cea nouă.

– Tată, citește-ne!

Auzind repetata rugămintă, Mu-Ku și-a reluat locul la masa de lemn. Aprinzând o lumânare, Mu-Ku și-a scos ochelarii cei rotunzi. Cei trei copilași au venit în grabă mai aproape. Mu-Ku a deschis cartea și, înainte de a citi titlul, un zgomot subit l-a făcut să tresară. Uităndu-se la vaza din spate care tocmai se sparse din cauza mișcărilor agitate ale lui Mukuli, Mu-Ku a închis un moment ochii, inspirând adânc, știind că micuțul său duhuleț nu o făcuse cu intenție.

– Na lasă, și așa era contrafăcută! mormăi Mu-Ku doar pentru sine, împingând unul din cioburile vazei cu piciorul stâng, făcându-și loc pentru a începe povestea.

Nu știu ce naiba se auzea de data asta, da' suna ca un val care îmi intra și ieșea continuu din timpan. De fapt îl și simțeam. Iritant. Dar nu aveam de gând să deschid ochii. Moartă nu puteam să fiu, din moment ce simțeam apa, care pe deasupra mai era și udă. Problema centrală a vieții, scriu filosofii în toate cărțile: moartea. Palmele îmi erau acum îngropate parțial în nisipul ud. Simțeam flux și reflux peste corpul meu. Poate eram în stadiu de metamorfoză. Atunci, încă stând pe spate, am împreunat ambele palme peste piept, fără a deschide ochii. Poate chiar eram moartă! Presându-mi forțat buzele, am chinuit un zâmbet de împlinire, încercând să ignor orice gând negativ cum că încă eram în viață. Oftând, am ascultat în continuare valurile. Reușisem! Dar totuși, de ce naiba încă simțeam apa intrându-mi și ieșindu-mi din ureche?... Atunci, brusc s-a auzit un te-

lefon sunând. De fapt vibra în buzunarul meu. Există o rețea telefonică și după moarte? Nu știu, dar senzația mă irita. Radiații! Încet, am întins o mână și am scos telefonul. Ținând încă ochii închiși, am răspuns, lipindu-mi ecranul de obraz.

– Tiff, nu crezi că-ți ia cam mult să răspunzi? Vreau să îl suni și să îi spui acum să înceteze, și dacă...

Lăsând telefonul să cadă, apelul s-a întrerupt automat. Atunci am deschis ochii larg, privind direct spre cerul albastru și senin, ca și cum tocmai mă trezisem din morți; ceea ce era ultimul lucru pe care mi-aș fi dorit să-l fac în cazul în care aș fi reușit să mor. Ridicându-mă în șezut, șuvițele ude de păr mi s-au lipit de obraji, iar valurile continuau să mă inunde. Era confirmat: eram nemuritoare!

Înaintând pe nisipul care îmi scufunda la fiecare pas tălpile în apa rece, mi-am pus telefonul în buzunarul ud, căci eram total nepregătită, dar nu aveam de ales, decât să-mi înfrunt cu silă și lipsă de interes soarta.

Nu știu ce blestem se lăsase asupra mea, dar dacă aș putea ști, i-aș cere să îmi dea cât se putea de cu spor drumul la viața asupra căreia preferam să am propria răspundere. Trecând peste podul care ducea spre stația de autobuz, m-am întrebat încă o dată cât de ghinionist puteai să fii ca om, să sari peste balustrada podului și să nimerești exact lângă barca unor scafandrii care au apărut din senin de nicăieri. Punându-mi gluga pe cap încât să nu fiu recunoscută, m-am fofilat printre oameni, care oricum mă priveau deja curioși. Probabil lăsam o dâră de apă în urma mea. Uitându-mă la autobuzul care acum oprea în stație, am calculat mental probabilitatea că dacă, ca om, m-aș proțăpi în fața autobuzului la distanță considerabilă de la plecare, să mă trezesc cu o altă pensionară hiperactivă care să mă împingă din

fața roților, încât să mai susțină apoi și că mi-a salvat viața și că ar trebui să fiu mai precaută pe viitor. Scuturându-mi capul, am hotărât că încă o astfel de tentativă era exclusă. Ajungând în apropierea supermarket-ului, mă gândeam care era probabilitatea că dacă cumpăram clor, aveam să vomit din nou totul înainte de a apuca să mă intoxice. Observând farmacia de pe partea cealaltă a străzii, mi-am amintit de varianta cealaltă. Dar și așa nu eram în stare să înghit pastile fără să le rod în dinți mai întâi. Și să mesteci o cutie întregă de paracetamol n-aș mai încerca o a doua oară. Fobie de cuțite aveam dintotdeauna, deci varianta asta pica oricum din prima. Iar acum, dacă mă gândesc mai bine, dacă de data asta n-aș mai lega funia de candelabru, nu mai avea ce să se desprindă și să cadă peste mine fără a mă răni, și atunci varianta cu spânzurătoarea ar putea totuși funcționa. Poate așa puteam să mor în liniște! Traversând la semafor pe roșu, pentru că și așa eram sigură că doar prin absurd o mașină m-ar putea lovi mortal din întâmplare, m-am grăbit cu un oarecare entuziasm sadic spre casă.

Nimerind codul de la intrare, ceea ce de obicei nu reușeam, am simțit imediat că era un semn! Semn că era timpul pentru o schimbare! Ceva nu era în regulă, așa-dar probabil dorința mea avea să se îndeplinească, pentru că, ce se putea întâmpla mai rău de atât? Unii spun că mai rău nu se poate! Așa că, asta făceam zilnic! Chemam din adâncul sufletului acest rău asupra mea, dar cam zadarnic! Aruncând pantofii lângă prag și evitând șlapii, am urcat doar în ciorapi pe scările poleite fără a mă ține de balustradă, aceasta fiind o altă tactică de pe-reclitare dorită a propriei vieți, ceea ce acum nu avea să funcționeze nici atât probabil, pentru că eram udă le-oarcă. Ajungând la etaj, am deschis șifonierul larg, dând la o parte câteva trebușoare care nici măcar nu știu cum

au ajuns acolo. Stând acum în genunchi și scotocind și prin sertarele de jos, am găsit funia de care aveam nevoie. Cine mi-a lăsat-o acolo la-ndemână ca s-o găsească atât de repede e chiar genial! Ridicându-mă în picioare, am pipăit victorioasă funia groasă și aspră. Era perfectă! Pășind înainte iute și cu pași apăsați, am tras scaunul de lângă perete după mine, aducându-l în mijlocul camerei. Inspirând adânc, am pus mai întâi piciorul drept pe scaun, testându-i stabilitatea. Nu era rău deloc! Urcând și celălalt picior lângă cel drept, câțiva stropi de apă au picurat pe parchetul lucios. Ridicând funia cu ambele mâini, am trecut un capăt deasupra părții de jos a candelabrului, făcând primul nod. Eram acum pricepută la toate variantele de noduri, de la Nodul Klemheist, Nodul în Opt, Nodul de Îmbinare, la Nodul Foarfece și Nodul Dublu al Pescarului... dar Lațul pentru Asigurare era specialitatea mea. Strângând împletitura cu multă poftă de moarte, am zâmbit oarecum sinistru; dar câtă vreme încă nu se auzea un fundal instrumental dramatic, însemna că nu atinsesem cotele maxime de sumbrietate. Inspirând adânc, am închis ochii. Ținând bucla funiei în ambele mâini, mi-am apropiat aceasta încet de grumaz. După ce am poziționat funia bine în jurul gâtului, am deschis scurt un ochi, verificând pentru o secundă dacă totul era bine pus la punct. Perfect era! Așadar, sosise într-un final momentul! Am închis ochiul. Se părea că aceasta era clipa! Clipa, în cea mai mare splendoare a ei! Șansa mea de a comite superbul păcat de a-i lăsa pe toți în acest iad, zburând, glorioasă și strălucitoare, spre Raiul a cărui poartă simțeam că tocmai se deschisese pentru mine! Luând mâinile de pe funie, am lovit în scaunul instabil, care s-a prăbușit imediat făcând un zgomot înfundat. Am simțit funia aspră presându-mi pielea catifelată. Picioarele s-au balansat